

A kötél-táncos

A kötél-táncos a trapézon állt. Előtte végtelen hosszúságúnak tűnő sodrott acélhuzal feszült. Alatta a porond sötétlett, és sok-sok szempár, mely mind rá meredt.

Egyik lábával óvatosan ránehezedett a drótra, ami keményen visszarúgott, egy darabig rezgett, majd újra mozdulatlaná vált.

Sóhajtván rálépett a kötéltre. Nem félt, hiszen ezt a mutatványt minden nap előadta. Ismerte jól ezt a drótkötelet, amely társa, munkaeszköze és ellenfele volt egyben. Tudta, mire számíthat. Tudta, hogy a legfontosabb szabály: mérlegelni nem szabad, a külvilágot pedig ki kell zárni. Örökkévalóságnak tűnő percekig csak a mutatvány létezhet számára.

Az artista egy körülbelül két méter hosszú rudat tartott a kezében. Igazából ugyan sosem vette hasznát, de hozzátartozott a mutatványhoz. Illúzióknak jó volt; legalább ebbe belekapaszkodhatott, ha gondolatai - minden erőfeszítése ellenére - elkalandoztak.

Lábait óvatosan, de biztonsággal, szinte unottan csúsztatta egymás után. Egyre távolodott a trapéztól, ahonnan elindult. Céljához, a szemközti trapézhoz azonban - legalábbis ő úgy érezte - nem került közelebb.

Így óvatosságot elől, míg lassan elérte a távolság felét. A kötélt holtjátéka itt a legnagyobb. Egy artistának itt minden tudására és ügyességére szüksége van.

Egy pillanatra megállt, hogy fölkészüljön a második szakaszra. Lehunyta a szemét, majd kinyitotta. Úgy tűnt neki, hogy a látása megcsalja. Tudta, hogy pontosan a drótkötél közepén van, ám a szemközti trapéz mintha egyre távolabb került volna. Úgy érezte, remeg a kötélt. Mintha nem egyedül állna rajta.

Összezavarodott. Hirtelen nem tudta, mit tegyen. Szorongva hátranézett, majd előre; riadtan tapasztalta, hogy a célt már nem is látja.

Megjijedt.

Kétségbeesetten a közönség felé tekintett. A szemek érdeklődve figyelték. Az utolsó előtti sorban egy fekete ruhás férfi gúnyosan lefelé fordította a hüvelykujját, ahogy a római uralkodók tették a gladiátor-viadalokon.

Megrémült.

Nem tudta, mit tegyen, nem tudta, vajon meddig kell egyensúlyozva tartani magát a kötélen.

Hiába hunyta be, majd nyitotta ki újra és újra a szemét, a szemközti trapéz eltűnt.

Úgy érezte, hogy a drótkötél egyre erősebben rezeg. A következő pillanatban látni vélte, amint sok-sok ember araszol vele szemben. Némelyik gúnyosan vigyorgott, mások nem vettek róla tudomást, de volt olyan is, aki segélykérően nézett rá.

A kötél-táncos ekkor megszédült. Érezte, hogy nem bírja megtartani egyensúlyát. Lába alól éles pendüléssel rúgott ki a drótkötélt. Kiáltani akart, de nem jött ki hang a torkán. Kétségbeesett kapálózással próbálta visszanyerni egyensúlyát, de hiába. Ám mielőtt a porondra vágódott volna, a kötél-táncos hirtelen semmivé vált. Csak a kezében tartott, körülbelül két méter hosszú rúd ért földet fülbántó csattanással.

A közönség udvariasan megtapsolta a mutatványt.

A cirkusz rekordbevétellel zárta az idényt.